

Denkt u na over nalaten aan een universiteit?

Met uw nalatenschap kunnen talentvolle onderzoekers de wereld stapje voor stapje beter maken. Daarnaast kan het u ook rust geven wanneer u uw testament goed geregeld heeft. Onze relatiemanagers (bijvoorbeeld Gwen van Loon, zie pagina 19) helpen u hier graag bij. Ontvangt u graag meer informatie? Vraag dan de brochure aan over nalaten aan de universiteit van uw voorkeur. Ga naar

NALATENAANDEWETENSCHAP.NL

Deze campagne is een gezamenlijk initiatief van alle universiteitsfondsen

WAT ALS...

Inspiratie om na te laten aan een betere wereld

De impact van universiteiten:

Werken aan een betere wereld

En verder...

Margriet Sitskoorn:
"Armoede verandert je hersenen"

Saman Vinke:
"We weten nog niet precies hoe ons brein werkt"

Ralph Temmink:
"De planeet overleeft het wel"

Marcel Kempers:
"Met technologie kun je het klimaatprobleem aanpakken"

In dit magazine maakt u kennis met talentvolle onderzoekers en hun dromen en ambities voor een betere wereld. En u leest wat ú kunt doen om daaraan bij te dragen.

Aan dit magazine werkten mee:
Stichting Universiteitsfonds Delft
Stichting Ubbo Emmius Fonds
Radboud Fonds
Stichting Universiteitsfonds Twente
Stichting Nyenrode Fonds
VUfonds
Amsterdams Universiteitsfonds
Stichting Universiteitsfonds Limburg
Utrecht Universiteitsfonds
Stichting Universiteitsfonds Eindhoven
Erasmus Trustfonds
Stichting Wageningen
Universiteits Fonds
Stichting Universiteitsfonds Tilburg
Leids Universiteits Fonds

Concept en vorm:
Happy Horizon Non-profit

05 Een nalatenschap voor een betere wereld

07

In gesprek met Margriet:

“JE HERSENEN VERANDEREN DOOR ARMOEDE. DAAR SCHROK IK VAN.”

09

Student Marcel over de toekomst van koraal:

“Voor onze missie volgen we het plan van de Verenigde Naties.”

11

Dr. Saman Vinke:

“ER VALT NOG ZÓ VEEL TE ONTDEKKEN”

13

Erflater Annemieke over het kansrijke omarmen en laten groeien.

14

“De universiteit bestaat al honderden jaren en zal ook na mijn dood nog wel bestaan.”

Aldus erflater Jan Joris

17

Erflater Ton over zijn kijk op nalaten aan universiteiten.

16

In gesprek met Dr. Ralph Temmink:

“VANAF NU MOETEN WE DUURZAME KEUZES MAKEN”

18

Arpita Chidananda:

“In het buitenland studeren? Dat kan ik niet betalen, dacht ik”

19

Gwen van Loon:

“Wie geeft aan een universiteit, investeert in de toekomst”

Ben Feringa:

“De academische wereld bood me de ruimte om te onderzoeken, te experimenteren, te falen”

Wat een eer om u te mogen verwelkomen in dit bijzondere magazine over het nalaten aan universiteiten. U bent waarschijnlijk, net als ik, op zoek naar manieren om een blijvende impact te maken – juist ook voor diegenen die na ons komen. Dit magazine biedt u een schat aan inspirerende verhalen en inzichten in hoe uw nalatenschap een verschil kan maken, vooral voor jonge onderzoekers die staan te springen om baanbrekend werk te verrichten.

Gedurende mijn carrière kreeg ik talloze kansen om mijn talenten te ontwikkelen. Dit was grotendeels te danken aan de universiteit. De academische wereld bood me de ruimte om te onderzoeken, te experimenteren, te falen en om uiteindelijk mijn eigen weg te volgen. Het was deze omgeving waarin ik uiteindelijk mijn onderzoek naar moleculaire nanomachines kon ontplooiën, wat in 2016 resulteerde in de Nobelprijs voor de Scheikunde.

Deze ervaring benadrukt voor mij het belang van universiteiten als kweekvijvers voor talent en innovatie. Ontdekken, fouten maken, je passie volgen, het is van onschatbare waarde voor jonge onderzoekers. Universiteiten bieden die vrijheid. Juist nu – in een tijd met talloze uitdagingen, van klimaatverandering tot medische doorbraken – is wetenschappelijk onderzoek onmisbaar.

Maar: universitair onderzoek is een marathon, geen sprint. Het vergt tijd, middelen en steun van buitenaf en durf om echt doorbraken te realiseren die onze toekomstige maatschappij vorm zullen geven. Daarom zijn er universiteitsfondsen, zodat universiteiten kunnen investeren in onderzoek waar geen eigen geld voor is. Uw steun, met name via nalatenschappen, biedt de volgende generatie onderzoekers de kans om hun uitdagende onderzoek te doen. Anders gezegd: wie aan een universiteit nalaat, investeert indirect in de toekomst van de mensheid en de maatschappij van morgen.

In dit magazine maakt u kennis met enkele getalenteerde onderzoekers en leert u hoe nalatenschappen hun werk en dromen mede mogelijk maken. Door hun verhalen te delen (naast verhalen van mensen die een universiteitsfonds in hun testament hebben opgenomen) hopen we u te inspireren in het nadenken over de vraag: hoe kan ik iets concreets bijdragen aan de toekomst van de wetenschap? Want dát wij die toekomst samen kunnen vormgeven, is zonneklaar.

Veel leesplezier, en een hartelijke groet,

Prof. dr. Ben Feringa
Hoogleraar, Nobelprijswinnaar in de Scheikunde 2016

De impact van universiteiten

EEN NALATENSCHAP VOOR EEN BETERE WERELD

Voor oplossingen van grote problemen zijn de ogen veelal gericht op 'de wetenschap'. Maar voor het niveau van onze wetenschap is een hoge kwaliteit van universiteiten cruciaal, nu en straks. Want universiteiten zijn de plek waar de wetenschappers en nobelprijswinnaars van de toekomst gevormd worden. Daarom werken de 14 universiteitsfondsen samen aan een campagne om Nederland erop te wijzen dat nalaten aan een universiteit een prachtige investering is in een leefbare wereld en een betere toekomst.

Onze planeet wordt geconfronteerd met toenemende uitdagingen op het gebied van milieu, klimaat, gezondheid, bevolkingsgroei en economische ongelijkheid. Wat universiteiten daarmee te maken

hebben? Alles. Zij spelen een cruciale rol bij het creëren van een betere toekomst. Wie aan een universiteit nalaat, steunt niet alleen het instituut zelf, maar investeert in de toekomst van de

mensheid. Een universiteit is veel meer dan alleen een plek waar studenten hun academische reis beginnen. Het is een bruisend centrum van kennis en innovatie, waar wetenschappers en studenten

samenkomen om oplossingen te vinden voor de meest dringende wereldwijde uitdagingen.

Sleutel tot genezing

Een van de meest urgente gebieden waarop universiteiten een verschil maken, is de medische wetenschap. Ziekten zoals kanker, Alzheimer en ALS blijven wereldwijd levens eisen en families ontwrichten. Door onderzoek aan universiteiten te financieren dragen nalatenschappen bij aan de ontwikkeling van nieuwe behandelingen en geneesmiddelen. Jonge, getalenteerde onderzoekers krijgen de kans om – met vallen en opstaan – innovatieve ideeën te verkennen en de sleutel tot het genezen van ziekten te vinden. Een schenking kan een doorbraak mogelijk maken die de levens van miljoenen mensen positief beïnvloedt. Zo'n schenking is niet voorbehouden aan de rijkste filantropen; iedereen kan impact hebben. Of, zoals een onderzoeker elders in dit magazine opmerkt: 'Ieder tientje is welkom'.

Bron van innovaties

Ook op het vlak van milieu en duurzaamheid zijn universiteiten onmisbaar. Onze planeet staat voor immense milieuproblemen, waaronder klimaatverandering, uitputting van natuurlijke hulpbronnen en biodiversiteitsverlies. Universiteiten zijn de bron van veel innovaties op het gebied van hernieuwbare energie, milieuvriendelijke technologieën en strategieën voor het behoud van ecosystemen. Nalatenschappen stellen universiteiten in staat om hier onderzoek naar te blijven doen en oplossingen te ontwikkelen. Universiteiten vormen het epicentrum van kenniscreatie en kennisdeling. Door te investeren in universiteiten steunt u niet alleen concrete onderzoeksprojecten, maar draagt u ook bij aan de groei en verspreiding van kennis. Deze kennis vormt uiteindelijk de basis voor een betere wereld, voor ons, onze kinderen en kleinkinderen.

Erfenis van kennis, vooruitgang en hoop

Wetenschappers en studenten zijn wereldverbeteraars die werken aan de ontwikkeling van de hele samenleving. Een nalatenschap aan een universiteit is dus een investering in kennis, vooruitgang en hoop voor die samenleving. Of het nu gaat om het ontwikkelen van geneesmiddelen, het aanpakken van klimaatverandering, het bevorderen van duurzaamheid of het ondersteunen van opkomende wetenschappers – uw nalatenschap aan een universiteit maakt het mede mogelijk. ■

Prof. dr. Margriet Sitskoorn, 57 jaar, professor klinische neuropsychologie

“JE HERSENEN VERANDEREN DOOR ARMOEDE. DAAR SCHROK IK VAN.”

Professor dr. Margriet Sitskoorn is professor klinische neuropsychologie. Daarnaast is ze directeur van het Zero Poverty Lab, een onderzoeksinstituut dat als doel heeft armoede in Nederland te verkleinen. Sitskoorn onderzoekt de relatie tussen hersenen en gedrag. De wetenschappelijke inzichten die dit oplevert, zet zij onder meer in om armoede te bestrijden. “Als geen enkel kind in Nederland meer in armoede opgroeit, ben ik héél tevreden.”

Sitskoorn geeft geregeld lezingen, verschijnt in de media en publiceerde bestsellers als ‘Het 50+ Brein’, ‘Hersenhack’ en ‘Het maakbare brein’. Alles om de relevante kennis en tools bij een groot publiek onder de aandacht te krijgen. “Ik geloof dat de kennis die we in de wetenschap vergaren waar mogelijk in de maatschappij thuishoort; tegenwoordig noemen we dat impact. Waarom men deze materie zo interessant vindt? Omdat mensen toch proberen te begrijpen waarom ze doen wat ze doen, en willen wat ze willen.”

Je zijn vormt je brein – én andersom

“Ik ben helemaal wég van kennis en ontdekken is voor mij een enorme drijfveer. Mijn specialisatie is neuroplasticiteit van de hersenen, hoe die zich voortdurend vormen naar wat je voelt, doet en meemaakt. Die kennis veranderde alles voor mij en is ook de basis geworden voor het Zero Poverty Lab. Als je hersenen veranderen, verandert je denken, voelen en doen. Als die drie veranderen, verandert je gedrag. Als je gedrag verandert, verandert de buitenwereld, als de buitenwereld verandert, krijgen je hersenen nieuwe informatie waardoor ze veranderen – en dan zijn we weer

rond. Je zijn vormt je brein, maar je brein vormt ook je zijn. Je kunt niet alles worden wat je wilt. Veranderen kan wel, maar in vele situaties heb je daar steun nodig. Denk aan armoede, oorlog of zware depressies.”

Hoe kwam het onderwerp armoede op jouw pad?

“Ik zag een kunstenaar die met behulp van AI een kunstwerk had gemaakt waarop je naar mensen keek in oorlogsgebied. Dankzij AI kon je met die persoon praten. De vraag die zich toen aan mij opdrong, was: zodra je weet wat er met iemand in oorlog gebeurt, heb je dan een verantwoordelijkheid? Ik ging op onderzoek uit en stuitte

“Je zijn vormt je brein, maar je brein vormt ook je zijn”

op de gemeente Waalwijk die een armoedebestrijdingsprogramma wilde opzetten. En wederom rees bij mij de vraag over verantwoordelijkheid: kun je als wetenschapper wegstappen als je weet dat er mensen in Nederland in armoede leven? Dit leidde tot een onderzoek naar wat armoede met je hersenen doet – dat is immers mijn vak. Ik schrok van wat ik ontdekte, namelijk dat je hersenen veranderen door armoede. Je stresssysteem verandert, waardoor je slechter met stress kunt omgaan; je wordt beter in kortetermijnoplossingen, want die heb je nodig, maar langetermijndenken wordt lastiger, waardoor je bijvoorbeeld impulsaankopen doet. Daardoor wordt het steeds moeilijker om uit die armoede te ontsnappen.”

Zero Poverty Lab

Het Zero Poverty Lab staat midden in de samenleving, vertelt Sitskoorn. “We weten dat de

armoede in Nederland groeit, dat steeds meer kinderen in armoede leven, dat er dagelijks 400.000 mensen met honger naar bed gaan, enzovoorts. Dat willen we aanpakken. De focus ligt op inzicht opdoen en verspreiden onder belanghebbenden, armoedepreventie en verbetering van de bestaande situatie. Het team van het Zero Poverty Lab draait bijvoorbeeld kleinschalige projecten met gezinscoaches die mensen in armoede helpen weer de juiste langetermijnkeuzes te maken; ze beginnen met de juiste voorwaarden creëren, zoals het huis opruimen of zorgen dat er kinderopvang is. Aan de andere kant werken we met enorme

databases met relevante informatie over honderdduizenden mensen, inclusief hersenscans. Zo proberen we de grootste voorspellers van de negatieve effecten van armoede in kaart te krijgen. Met die kennis kunnen we beleid positief beïnvloeden.”

Veel geld nodig

Het lab werkt aan langetermijnoplossingen en daar is veel geld voor nodig, benadrukt Sitskoorn. “Armoede elimineren kunnen we niet alleen. Daarom netwerk ik veel. Wanneer ik tevreden ben? Niet gauw, want naast Nederland zijn er nog talloze andere landen waar armoede is. Tegelijk: als geen enkel kind in Nederland meer in armoede opgroeit, ben ik héél tevreden. Ik acht de kans aanwezig dat dit lukt, anders zou ik er niet eens aan beginnen.” ■

Startup Reef Support op de bres voor florerend koraal

Marcel Kempers
27 jaar, student

Marcel Kempers (27) is student en met zijn startup Reef Support hoopt hij mensen bewuster te maken van de gevaren van afstervende koraalriffen – én deze riffen daadwerkelijk te beschermen. “Je moet een beetje gek én ambitieus zijn om te denken: ik kan zo’n megaprobleem wel even aanpakken.”

Hoe zat het ook alweer met die gevaren omtrent afstervende koraalriffen? In sneltreinvaart: koraalriffen herbergen een kwart van al het oceanleven. Wereldwijd zijn ruim tweehonderd miljoen mensen voor hun voedsel of inkomen afhankelijk van deze riffen. Daarnaast beschermen koraalriffen de kust: ze breken de golven, en helpen zo overstromingen te voorkomen.

Satellietbeelden en AI

Onmisbaar dus, die koraalriffen. In 2021 was wereldwijd al meer dan de helft ervan afgestorven. Er is geen tijd meer te verliezen, besefte ook Marcel Kempers. Hij ontwikkelde met een medestudent een platform om de staat van het koraal in kaart te brengen. Dat gebeurde tot nu toe met duikers die het koraal moesten fotograferen, soms onder

gevaarlijke omstandigheden, maar Reef Support – het bedrijf van Kempers – gebruikt satellietbeelden en artificiële intelligentie om het onderwaterleven vast te leggen én te analyseren. Vervolgens krijgen aangesloten partners laagdrempelig toegang tot deze data.

Kempers: “Je moet een beetje naïef en gek zijn om te denken: ik kan zo’n megaprobleem wel even aanpakken. Een beetje ambitieus, dat ook. En dus deed ik het. Ik was al langere tijd met technologie bezig en wist: technologie heeft een grote veranderkracht. Met technologie kun je miljoenen mensen uit de armoede halen of onderwijs laten volgen, maar ook: het klimaatprobleem aanpakken.”

Koffieboeren op Lombok

Na een bachelor lucht- en ruimtevaarttechniek volgt Kempers momenteel een master Techniek, Bestuur en Management. Enkele jaren geleden zag hij met eigen ogen wat de gevolgen zijn van afstervend koraal. “Voor mijn eerste startup deed ik met een paar medestudenten een project met koffieboeren op Lombok, in Indonesië. Zij werden steeds vaker geconfronteerd met overstromingen als gevolg van de afstervende koraalriffen – die houden overstromingen namelijk

tegen. Ook bleven vissen weg, dus vissers hadden geen inkomen meer. Eenmaal terug in Nederland dachten wij: kunnen we hier niet iets aan doen?”

Geavanceerde onderwaterrobots

Kempers legt uit voor welke uitdaging hij zich vervolgens precies gesteld zag. “Het probleem is: koralen verbleken en verdwijnen door de opwarming van de oceanen. De schatting is dat als de oceanen anderhalve graad opwarmen uiteindelijk ongeveer tachtig tot negentig procent van de koralen afsterft. Wereldwijd wordt slechts negen procent van de koralen gemonitord, van de rest weten we niets. Er is een tekort aan middelen en mensen om dit bij te houden. Ook vergt het veel tijd om hoogwaardige opnames van het koraal te maken, en bovendien worden deze momenteel niet gecentraliseerd bijgehouden in een database. Ons platform Reef Support wil dit veranderen. We gebruiken technologie die het dataverzamelingsproces versnelt van dagen naar uren. In de toekomst hopen we dit proces nog verder te versnellen door geavanceerde onderwaterrobots in te zetten. Deze manier van data verzamelen is ongevaarlijk, in tegenstelling tot de manier

waarbij duikers in gevaarlijke omstandigheden opnames moeten maken.”

Kunstmatig koraal kweken

Eén van zijn lopende projecten betreft het kunstmatig kweken van koraal op het vasteland, vertelt Kempers geestdriftig. Hij doet dit met vier medestudenten. “We willen vijfduizend babykoralen planten in een nieuw laboratorium op Lombok. In een soort tank verhogen we de watertemperatuur langzaam om dat koralen te laten wennen aan de nieuwe omstandigheden. Als ze sterker zijn, plaatsen we ze terug in de oceaan. Hopelijk overleven ze dat op de langere termijn en groeien er nieuwe, sterkere koralen. Ondertussen verzamelen we alle benodigde data om dit project te laten slagen. Voor onze missie volgen we het plan van de Verenigde Naties waarin staat dat in 2030 dertig procent van de oceanen beschermd moet zijn.” Of dat haalbaar is? Kempers is even stil. “Goede vraag... Ja, ik denk dat het kan. Maar we hebben overheden hard nodig om dit doel te financieren en verwezenlijken.”

Als je naar de toekomst van de planeet kijkt, ben je dan positief of somber gestemd?

Een diepe zucht. “In 2050 telt de aarde tien biljoen mensen, nu acht.” Een lachje. “Vraag me dit niet, alsjeblieft, mensen horen liever een hoopvol verhaal.” Alsof hij zich herpakt: “Ik ben hoopvol, vanwege de circulaire economie, omdat er veel interessante technologische ontwikkelingen aankomen en omdat materialen die we gebruiken steeds duurzamer worden.”

Wanneer is de missie van Reef Support geslaagd?

Als het proces dat wij gebruiken om met AI de staat van het koraal te monitoren wereldwijd wordt geadopteerd en gebruikt, en we geen klein studententeam meer zijn dat hiermee bezig is. Ik ben tevreden als we over zeven jaar, in 2030, in ieder geval twintig procent van alle koraalriffen kunnen monitoren.”

Hoe kan het Universiteitsfonds bijdragen aan jouw missie?

“De universiteit financiert niet alleen onderzoek, maar ook concrete projecten van ambitieuze studenten. Voor studenten met goede ideeën kan een kleine donatie enorm veel betekenen.”

“Ik ben hoopvol, vanwege de circulaire economie, omdat er veel interessante technologische ontwikkelingen aankomen.”

Saman Vinke, 37 jaar,
neurochirurg

“ER VALT NOG
ZÓ VEEL TE
ONTDEKKEN”

Saman Vinke is neurochirurg. Zijn ‘Deep Brain Stimulation’-team loopt wereldwijd voorop in het gebruik van moderne technieken om DBS-zorg op maat te leveren. Dankzij Vinke’s nieuwste ontdekking kunnen Parkinsonpatiënten onder narcose worden geopereerd. “De technologie gaat razendsnel, maar het vergt veel onderzoek om er in de gezondheidszorg iets mee te kunnen.”

Saman Vinke (37) wist op de middelbare school al dat hij neurochirurg wilde worden. Dat begon bij het zien van een Discovery-documentaire over het brein. Die fascinerende beelden is hij nooit meer vergeten. “Daarnaast was ik altijd redelijk goed met m’n handen – ik sleutelde bijvoorbeeld aan motoren – dus

zoals Vinke het noemt, maar zijn onderzoeksgroep richt zich stevast op het beter maken van zieke mensen. Iets bedenken waar een grote groep mensen wat aan heeft, dáár doet de neurochirurg uit Nijmegen het voor. Afgelopen januari promoveerde Vinke op het onderzoek Paradigm shifts in the surgical treatment of Parkinson’s disease. Een hoogtepunt uit zijn carrière. “Tijdens een diepe hersenstimulatieoperatie voor Parkinson blijft de patiënt volgens de traditionele methode wakker zodat artsen kunnen testen of de elektrode juist is geplaatst in de dieper gelegen hersengebieden. Uit mijn proefschrift bleek dit niet nodig. Zo’n operatie duurt bijna een dag, de patiënt moet van de tabletten af en ligt letterlijk uren vastgeklampt op de operatietafel. Op de nieuwe manier zorgt een MRI-scan dat metingen en testen

enorm tijdrovend en wordt alleen maar ingewikkelder naarmate er meer mogelijk is. Daarom willen we daar een computeralgoritme voor ontwikkelen.”

Parkinson is de snelst groeiende hersenziekte, ondanks die voortschrijdende techniek.

“Klopt, we kunnen de ziekte helaas nog lang niet remmen of genezen. Wel kunnen we de symptomen steeds beter aanpakken. Als je Parkinson de wereld uit wilt krijgen, moet je praten over preventie; op dit moment wijzen meerdere onderzoeken het gebruik van pesticiden in de landbouw aan als een factor. De technologie gaat razendsnel, maar het vergt veel onderzoek om er in de gezondheidszorg iets mee te kunnen. Ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk dergelijk wetenschappelijk onderzoek is. Ieder tientje is écht welkom, want grotere projecten kunnen we opdelen in kleinere projecten die daardoor makkelijker te financieren zijn.”

Ga je nog meemaken dat Parkinson de wereld uit is?

“Niet dat het volledig is verdwenen, maar ik denk wel dat ik nog meemaak dat we meer van de ziekte begrijpen én minder mensen Parkinson krijgen.”

Wat hoop je dat mensen over jouw nalatenschap zeggen?

“Dat ik toch een paar puzzelstukjes op z’n plek heb kunnen leggen, waardoor ik heb kunnen bijdragen aan de levenskwaliteit van sommige mensen.” ■

“De operatie gebeurt onder narcose en duurt nog maar een uurtje”

dat leek me een mooie combi. Wat me zo aan het brein fascineert? Het is een black box, er valt nog zó veel te ontdekken! Dat gebeurt ook in sneltreinvaart, net als de technologische ontwikkelingen die dat mede mogelijk maken. We gebruiken ons brein elke seconde, maar weten nog steeds niet in detail hoe het werkt. En dat we dan ook nog kunnen ingrijpen in hersencircuits waardoor we bij bepaalde ziektes lastige symptomen kunnen wegnemen, dat fascineert me nog steeds.”

Parkinsonoperatie 2.0

Er gebeurt in neurowetenschappelijke hoek veel mechanisch onderzoek,

tijdens de operatie overbodig zijn. Dat lukt omdat de doelwitgebiedjes op de MRI goed zichtbaar zijn. Daar richt je als een boogschutter heel precies de pijl op – de elektrode – waarna we controleren of de pijl in de bullseye is terechtgekomen. De operatie gebeurt onder narcose en duurt nog maar een uurtje. Dat is voor veel mensen een zegen.”

Waar richt jullie onderzoek zich de komende jaren op?

“De komende jaren willen we vooral zorgen dat de operaties nog beter aansluiten op de verschillende situaties van de patiënt. Hoe beter toegespitst, hoe minder bijwerkingen. Twee: diepe hersenstimulaties programmeren is

Annemieke Rijke, 57 jaar, ondernemer & business coach

“ Zo sta ik in het leven: het kansrijke omarmen en laten groeien

Annemieke Rijke maakte carrière in de commerciële wereld. Haar nalatenschap betreft iets waar ze ook nu al in investeert: rugdekking geven aan ambitieuze studenten en starters op de arbeidsmarkt, zodat ze van een 8 een 9 worden. “Ik ben nog steeds commercieel ingesteld, dus dan zeg ik: dat rendeert lekker.”

Annemieke Rijke (57) studeerde twee jaar bedrijfskunde in Groningen. Daarna verhuisde ze naar Rotterdam, waar ze van 1987 tot 1992 studeerde. Een rijke carrière volgde, onder andere tien jaar bij Ahold en als mede-eigenaar van DA-drogisterij. De laatste jaren werkt ze vooral als adviseur in het bedrijfsleven.

Allemaal gedoe

“Mijn administratiekantoor vroeg me twintig jaar geleden of ik weleens over mijn nalatenschap had nagedacht. Nee dus, maar ze raadden me aan het toch te doen, zeker omdat ik geen kinderen heb. Mijn ouders, broer en vrienden hebben het niet nodig, dus besloot ik het maar te regelen. Maar ik had er helemaal geen zin in; een notaris bellen, een fonds oprichten, contracten regelen, allemaal gedoe. Ik was er al tien keer mee begonnen én gestopt. Een universiteitsfonds heeft mijn nalatenschap nu zo gefaciliteerd en begeleid dat het minimaal vervelend was om te regelen.”

Voor eeuwig iets goeds

“Ik kwam in contact met de universiteit omdat ik m'n oude studentenvereniging wilde helpen. Daar hoorde ik dat studenten vaak door hun bank werden gebeld met de opmerking dat er nog geld op een rekening stond waar niks mee gebeurde. Dat bracht me tot de gedachte: ik wil dat er iets goeds met mijn nalatenschap gebeurt, maar ook dat er continuïteit is. Daarom gebruik ik een *endowment fund*. Het idee daarvan is dat het vermogen professioneel wordt belegd, terwijl enkel het rendement wordt uitgekeerd. Ofwel: niemand komt aan je vermogen, en toch gebeurt er voor eeuwig iets goeds mee. Omdat mijn geld professioneel wordt belegd, is het zorgeloos en kan ik al mijn aandacht besteden aan het doel.”

Kleine interventie, groot effect

Dat doel had Rijke al gauw helder.

“Voor kansarme studenten wordt al heel veel georganiseerd, daarom wilde ik graag kansrijke studenten verder helpen, met mijn fonds ‘Kansrijk’. Vaak hebben zij niet de middelen om hun ambities waar te maken, terwijl mijn ervaring is dat ambitieuze studenten met slechts een klein beetje hulp enorm veel kunnen bereiken. Met een hele kleine donatie kan je van een goeie student die al een 8 is een 9 maken.” Lachend: “Ik ben commercieel ingesteld, dus dan zeg ik: dat rendeert lekker.”

Het begeleiden van jonge, ambitieuze mensen begon bij Rijke ooit als hobby, tot één van hun ouders zei: ‘Je zou hier je werk van moeten maken’. “Toen dacht ik: waarom niet? Daarom ben ik nu ook mentor/coach van ondernemers en starters op de arbeidsmarkt, naast mijn mentorschap bij de Master Strategic Entrepreneurship en de minor Entrepreneurship. Ik merkte al gauw dat kleine interventies grote effecten kunnen hebben. Een appje waarin je iemand de juiste richting op wijst kan al voldoende zijn. Als er een match is tussen senioren en junioren, ontstaat er nieuwe energie. Daarom houd ik wat ik nu met jonge mensen doe makkelijk tot mijn tachtigste vol.”

Jonge, ondernemende vrouwen

Vooralsnog gaat het nalatenschap van Rijke naar een fonds dat ze zelf heeft opgericht, voor jonge, ondernemende vrouwen. “In het bestuur daarvan zitten vier ondernemende vrouwen die nadenken over de verdere invulling. Ik stel me zo voor dat een vrouwelijke ondernemer met een goed idee, maar zonder verstand van finance, van mijn nalatenschap een mentor inhuurt. Op zo'n manier kan ik jonge mensen bij wie hun potentie door allerlei redenen niet goed uit de verf komt rugdekking geven. Nu doe ik dat nog als mentor, straks door mijn nalatenschap.”

Jan Joris Vereijken, 54 jaar, CTO bij Crunchr

“ De universiteit bestaat al honderden jaren en zal ook na mijn dood nog wel bestaan.

Jan Joris Vereijken heeft veel te danken aan zijn universiteit: z'n carrière, z'n vermogen, zijn vrouw én een groot deel van zijn vriendenkring. Niet meer dan logisch dus, zegt hij nu, om iets terug te doen. “Het vermogen dat ik heb opgebouwd, kan ik niet los zien van mijn opleiding.”

“Als kind vond ik computers heel interessant. Internet kwam pas vijftien jaar later, maar als jochie van dertien zat ik al wel te programmeren, op een ZX81 en een Atari ST. Wilde ik een spelletje spelen, dan moest ik dat programmeren. Een mooie tijd, hoor. Ik ben geen geboren manager, maar echt een informaticus.”

Universiteit bestaat honderden jaren

Jan Joris Vereijken (54) studeerde informatica. Daarna werkte hij zestien jaar bij een bank. Dat wilde hij niet tot z'n pensioen doen, en dus is hij tegenwoordig technisch directeur bij Crunchr, een groot softwarebedrijf dat software maakt voor grote bedrijven. “Lekker terug naar mijn vak. We zijn nu bijna met zeventig man, hebben kantoren in Amsterdam, Londen en Boston.”

Wanneer begon je over je nalatenschap na te denken?

“Ik ben getrouwd, we hebben geen kinderen en onze beider ouders zijn overleden. Wij zijn de volgende, denk je dan. En met onze voortschrijdende carrières en het overlijden van onze ouders was er aardig wat geld, dat gaan wij samen niet op krijgen. Onze vrienden hebben het ook niet nodig. We geven wel vaker aan goede doelen, bijvoorbeeld rondom katten, maar ook aan de geijkte clubs als Greenpeace en Amnesty International, of aan mensen in verre landen die in de misère zitten. Maar het leek mij geen goed idee om alles aan deze organisaties na te laten. Wie weet bestaat het dierenasiel na mijn dood niet meer. Mijn universiteit daarentegen bestaat al honderden jaren en zal ook na mijn dood nog wel bestaan.”

Is dat veel werk, nalaten aan een universiteitsfonds?

“Nee, dat is heel makkelijk. Ik heb via de website een folder over nalaten aangevraagd. Daar stonden zaken in die bekend zijn als je iets van de fiscale wetgeving afweet, maar ook de optie

om contact op te nemen als je naar de notaris gaat. Dat heb ik gedaan en dat leverde een heel leuk telefoongesprek op met de relatiemanager die persoonlijk contact met erflaters onderhoudt. Zij hielp me heel goed verder. Als je wilt, kun je een Fonds op Naam oprichten. Maar dat heb ik niet gedaan; laat uw linkerhand niet weten wat uw rechter doet. En ook om een andere reden: straks is er helemaal geen katholiek weeskindje met één arm dat wil leren programmeren. Ofwel: hoe minder voorwaarden, hoe groter de kans dat mijn universiteit er iets mee kan. Dus ik heb laten vastleggen dat het fonds mijn nalatenschap naar eigen inzicht mag besteden. Volgens mij is de essentie van nalaten dat je ervan uitgaat dat men iets nuttigs met je vermogen doet.”

Waar hoop je dat het terecht komt?

“Ik hoop natuurlijk bij onderzoeken die ik ook interessant vind. Als dat een katholiek weesmeisje is met één arm die leert programmeren, prima. Maar als het bij nader inzien toch een Nepalees wordt die onderzoek doet naar Ivriet, dan is het ook goed. Overigens: ik moet niet te lang blijven leven, want dan heeft de universiteit er niks meer aan. Het gaat om serieus geld – we hebben in de goede tijd een huis in het centrum van Amsterdam gekocht – maar ik was wel van plan het op te maken. Ik moet dus geen honderd worden.”

Ton van der Heijden, 72 jaar, ICT'er

// Het leek ons verstandig een doel te kiezen waar we ons betrokken bij voelen //

ICT-man Ton van der Heijden heeft niet in Wageningen gestudeerd. Toch heeft hij dit 'instituut van wereldformaat' opgenomen in zijn nalatenschap. "Ze zijn bezig met onze voedselvoorziening en het in stand houden van de biodiversiteit, essentiële zaken."

Ton van der Heijden (72) heeft altijd al een tamelijk brede belangstelling gehad. Toen hij een studie moest kiezen, werd dat dus iets fundamenteels: natuurkunde. Door omstandigheden maakte hij de studie niet af. In 1978 begon hij als computeroperator bij Honeywell, een Amerikaanse multinational. Daarna volgde 'ongeveer alles wat je in de ICT kunt doen'. "Ik kan me een groot logistiek project herinneren waarbij ik als projectleider verantwoordelijk was voor het opzetten van twee serieuze distributiecentra, in Nederland en België. Daar ben je dan twee jaar mee bezig. Als het uiteindelijk werkt, is dat prachtig."

Wetenschap brengt vooruit

Ondertussen bleef Van der Heijden, altijd al geïnteresseerd geweest in biologie en scheikunde, de universiteit in Wageningen met een schuin oog volgen. "Het is een instituut van wereldformaat. Het is van oudsher het centrum op het gebied van landbouwkennis en alles wat daaromheen hangt. Onze premier vertelde recent zelfs dat hij in het buitenland geregeld naar deze universiteit wordt gevraagd."

Vanaf welk moment begon u over uw nalatenschap na te denken?

"Enkele jaren geleden overleed mijn moeder en kort daarna ook mijn jongere broer. In die periode besprak ik het vraagstuk met mijn zus. We hebben beiden geen kinderen en het leek ons verstandig een doel te kiezen waar we ons betrokken bij voelen. Er zijn vele noodprogramma's die op zichzelf prachtig zijn en die ik ook steun, maar ik heb het idee dat vooral de wetenschap ons uiteindelijk vooruitbrengt. Zo'n instituut is bezig met onze voedselvoorziening en het in stand houden van de biodiversiteit, essentiële zaken."

Hoe verliep het traject vervolgens?

"Ik heb contact opgenomen met het Universiteitsfonds, ook omdat ik mijn voorkeuren wilde aangeven; ik wilde niet dat ons nalatenschap naar algemene zaken zoals de kantine of tuinonderhoud zou gaan, maar naar fundamenteel onderzoek. Mijn interesse gaat daarbij uit naar gifvrije gewasbescherming, de productie van biobrandstof, biologische afbraak van plastic en de mogelijkheden van algen en zeewier om CO₂ op te slaan. Men vond het interessant dat ik geen alumnus was en me toch zo betrokken voelde."

Constructief en zorgvuldig

Aan een contactpersoon van de universiteit vroeg Van der Heijden of hij langs mocht komen op de campus, om een beter beeld te krijgen. Zo geschiedde, tot vreugde van Van der Heijden. "Ik ben met mijn zus een dag op de campus geweest. We kregen presentaties voorgeschoteld van drie verschillende onderzoeksleiders die bezig waren met onderwerpen die wij ook interessant vonden.

De sfeer kwam heel constructief en zorgvuldig op mij over, precies zoals ik had verwacht en ook nodig achtte. Vervolgens heb ik het fonds in m'n testament laten opnemen. Een Fonds op Naam vond ik niet nodig, het gaat niet om mij."

Dr. Ralph Temmink, 33 jaar, ecooloog en universitair docent

"IK HOOP DAT OOK VOLGENDE GENERATIES NOG VAN MOOIE NATUUR KUNNEN GENIETEN"

Dr. Ralph Temmink is ecooloog en universitair docent. In 2023 won hij de Agnites Vrolijkprijs van een Universiteitsfonds voor baanbrekend onderzoek naar het herstel van ecosystemen met – jawel – 3D-printers. "Het geeft mij voldoening als mijn onderzoek maatschappelijke impact heeft gemaakt."

Ralph Temmink heeft met zijn prestigieuze onderzoek niet alleen wetenschappelijke erkenning verworven, maar ook een miljoenenpubliek bereikt. Hij verscheen in tv-programma's als Klokhuis en het NOS Journaal en interviews met hem waren

te vinden in zowel nationale als internationale kranten en tijdschriften, waaronder National Geographic. Nee, dat had hij zelf ook niet verwacht toen hij aan zijn studie biologie begon, maar hij juicht alle aandacht toe. "Als je kinderen die Klokhuis kijken, kunt meegeven dat de natuur leuk en spannend is, dat er prachtige mosselbanken zijn die je niet kunt zien, dan heb je impact op die kinderen. Dat is anders dan een wetenschappelijk paper schrijven die binnen mijn vakgebied wordt opgepikt. Het geeft mij voldoening als mijn onderzoek impact maakt, en als de studenten die ik heb opgeleid mede dankzij mijn lessen

iets kunnen bijdragen aan een duurzamere toekomst."

Groene Hart

Toen Temmink zelf kind was, had de natuur al zijn interesse. Die interesse kalfde wat af in de middelbare schoolperiode, waar het maken van herbariums zijn interesse niet bepaald aanwakkerde. Toch volgde een studie milieukunde. "Als ecooloog bestudeer ik de interactie tussen organismen en hun ecosysteem, zoals moerasgebieden, vennen of oester- en mosselbanken. Veel van die ecosystemen gaan verloren en met mijn onderzoek wil ik methoden

ontwikkelen om die ecosystemen te helpen herstellen. Het Groene Hart is met de vele weilanden en slootjes karakteristiek voor Nederland. Vroeger bestond dit gebied uit veenmoerassen. Bij het ontwateren – zodat er gras gaat groeien en koeien er kunnen lopen – verzakt het land, terwijl de zeespiegel stijgt. Ook verdwijnt de typische moerasbiodiversiteit. In dat gebied kijk ik hoe we die venen duurzaam kunnen gebruiken, zonder koolstofemissie en bodemdaling. Dat kan door het veen nat te maken waardoor daar plantensoorten kunnen groeien die aangepast zijn aan de omstandigheden, zoals veenmossen. Het landschap blijft open, maar is anders ingevuld.”

Waddenzee

Momenteel wordt de expertise van Temmink toegepast in bijna honderd projecten verspreid over twintig landen. Doel is telkens weer: natuurherstel. Een opvallend voorbeeld van zijn werk betreft het herstel van mosselbanken die een belangrijk onderdeel vormen van het Waddenzee-ecosysteem. Deze mosselbanken filteren het water en vormen samen met bodemdieren die tussen de mosselen leven een belangrijke voedselbron voor vogels. Temmink en zijn team willen 3D-printtechnieken gebruiken om de groei van mossel- en oesterriffen in de Waddenzee te stimuleren. “Het voordeel van 3D-printen is dat het oneindig herhaalbaar is. Het idee is dat we met deze 3D-printers kunstmatige rifstructuren maken van biologisch afbreekbaar materiaal. Deze rifstructuren kunnen mossel- en oesterlarven beschermen tegen roofdieren en golfslag. Nadat we die in de natuur hebben geplaatst, bijvoorbeeld bij Texel, zouden mosselen en oesters er zelf op verder moeten bouwen. Als het goed is, verdwijnt

het afbreekbare materiaal vanzelf, zodat er natuurlijke riffen overblijven.”

Opschalen

Temmink werkt bij voorkeur ook met maatschappelijke partners. “Voor dit Waddenzeeproject dat wordt gefinancierd door het Waddenfonds trek ik samen op met stakeholders, zoals natuurbeschermingsorganisaties, overheids- en onderwijsinstellingen en het bedrijfsleven. Concreet betekent dat bijvoorbeeld dat als onze methode werkt, Rijkswaterstaat meteen kan opschalen.” Dat opschalen zou ook kunnen als een groot bedrijf zich ertegenaan bemoeit en Temmink’s bevindingen

“De circulaire economie komt steeds dichterbij”

tegen grote winsten exploiteert. Fantastisch, aldus de ecooloog. “Dan kunnen ecosystemen op grote schaal worden hersteld. Ik hoef dan niet meer over toepassingen zoals ecosysteemherstel na te denken, maar kan weer fundamenteel ecooloog zijn.

Hoe kijkt Temmink naar de toekomst van onze planeet?

“De planeet overleeft het wel, maar ik ben bezorgd over de problemen waarmee wij volgende generaties opzadelen. Ik hoop dat ook zij nog van mooie natuur kunnen genieten, en dat is nog maar de vraag. Die

problemen moeten we tackelen, doorgaan op dezelfde voet kunnen we ons niet permitteren. We moeten vanaf nu duurzame keuzes maken en stoppen met in twijfel trekken wat de wetenschap over klimaatverandering zegt.”

Onderzoek is kostbaar

Ecologisch onderzoek is kostbaar. “Voor modelleren heb je een computer en tijd nodig. Een veldexperiment op bijvoorbeeld Texel vergt veel meer: voor een paar dagen een boot huren, een 3D-printer kopen, materiaal om te printen, uren om heen en weer te gaan om te monitoren, overnachtingen... Die kosten lopen razendsnel op. Een universiteitsfonds kan helpen om zoiets te financieren.”

Arpita Chidananda, 28 jaar, architect, stedenbouwkundige en onderzoeker

“In het buitenland studeren? Dat kan ik niet betalen, dacht ik.”

SUPPORT JOUW UNIVERSITEIT

NALATEN AAN DE WETENSCHAP

SUPPORT JOUW UNIVERSITEIT

NALATEN AAN DE WETENSCHAP

Chidananda Arpita is architect, stedenbouwkundige en onderzoeker. Met steun uit een Fonds op naam rondde ze in 2022 haar master Urban and Regional Planning succesvol af. Doel: met de hier opgedane kennis bijdragen aan betere en betaalbare huisvesting in haar thuisland, India. “Ik ben enorm geïnspireerd door de lessen die ik heb geleerd tijdens mijn postdoctorale studie in Nederland.”

Elk jaar ontvangt één talentvolle student uit een ontwikkelingsland of kwetsbare democratie een *scholarship* uit het Kuiper-Overpelt Studiefonds. Op die manier kan hij of zij een éénjarige masteropleiding volgen om vervolgens beter bij te kunnen dragen aan de maatschappij in het land van herkomst. In 2022 was Chidananda Arpita (28) de gelukkige. Aan de universiteit wilde ze een aantal verschillende woningbouwoplossingen onderzoeken om te bekijken of deze zouden kunnen worden vertaald naar Indiase steden.

Waarom koos je voor een master in Nederland?

“Er is nergens zo veel sociale woningbouw als in Nederland en dus was Nederland dé plek om de nodige kennis op te doen. Eerlijk gezegd stond studeren aan een buitenlandse universiteit helemaal niet op de planning; ik

zou het nooit kunnen betalen, dacht ik. Maar tijdens de lockdown heroverwoog ik mijn mogelijkheden. Ik melde me aan bij een beperkt aantal universiteiten die een eenjarige masteropleiding in stedenbouwkunde zonder aanmeldkosten aanboden. Amsterdam fascineerde me, net als Nederland. Het stadsplanningsonderwijs volgen in een stad die bekendstaat om haar planning leek me erg nuttig. Een zeer genereuze beurs van de universiteit maakte dit mogelijk.”

Hoe draagt jouw studie in Nederland bij aan het veranderen van de situatie in India?

“Ik heb mijn master gedaan in Stedenbouw en Ruimtelijke Planning aan de Graduate School of Social and Behavioural Sciences (GSSS). Mijn masterthesis ging over het beheer van sociale huurwoningen in Amsterdam, de stad met het grootste aantal sociale huurwoningen in Europa. Relevant, want toegang tot voldoende en betaalbare huisvesting is een van mijn aandachtsgebieden in India. Dit postdoctorale programma stelde me niet alleen in staat om kritisch te kijken naar een systeem voor betaalbare huisvesting en te leren van de successen en mislukkingen; het onderzoekgerichte curriculum voorzag me ook van de nodige technische onderzoekvaardigheden. Voor mijn werk in India ben ik enorm geïnspireerd door de lessen

die ik in Amsterdam heb geleerd.”

Is er een ontdekking uit jouw studie die je in India zult toepassen?

“Ik heb een hybride systeem voor het beheer van sociale huurwoningen bestudeerd. Qua sociale huisvesting is het in het naoorlogse Amsterdam niet altijd vlekkeloos verlopen, maar dat gaat een stuk beter sinds diverse instanties en de huurders meer zijn gaan samenwerken. India kampt momenteel met een megatekort aan huisvesting, dus het systeem moet op de schop. Het is niet per se ideaal om een Europees concept direct over te plaatsen naar de Indiase situatie. Toch probeer ik de belangrijkste ideeën toe te passen.”

Zelf lesgeven

Het afgelopen jaar werkte Arpita aan meerdere projecten, verspreid over verschillende staten. Twee van deze projecten richten zich primair op de huisvestingssituatie van migrantenarbeiders in steden. “Ik bestudeer hun huisvestingsbehoeften. In Gujarat maak ik ook deel uit van een project dat leegstaande complexen herontwikkelt voor betaalbare huurwoningen en herbestemt tot arbeidershostels. Beide projecten zijn nog in ontwikkeling. In de toekomst wil ik graag lesgeven aan de universiteit om mijn kennis over te dragen aan andere mensen.”

“WIE GEEFT AAN EEN UNIVERSITEIT, INVESTEERT IN DE TOEKOMST”

In de snel veranderende wereld kunnen wetenschappers een belangrijke bijdrage leveren aan het oplossen van maatschappelijke problemen. Of het gaat om klimaatverandering, gezondheidsproblemen of kansengelijkheid, wetenschappers leveren relevante kennis om daar een antwoord op te formuleren. Universiteitsfondsen steunen daarom de ambities van hun universiteiten. Hoe mooi is het als je iets terug kan doen voor de samenleving, al dan niet via je alma mater?

“Mensen die ons opnemen in hun testament zijn vaak dankbaar voor de basis die de universiteit heeft gelegd voor hun carrière. Of ze zien het belang van universiteiten als waardevolle kennisinstututen die antwoorden kunnen formuleren voor grote maatschappelijke uitdagingen waar de wereld voor staat. Soms kiezen nalaters voor een universiteit, omdat ze zich verbonden voelen met een specifiek onderzoeksgebied.” Aan het woord is Gwen van Loon. Als senior relatiemanager Major Donors & Nalatenschappen kent zij de wereld van universiteitsfondsen van binnenuit.

“Nalaten aan een universiteit is een bijzondere manier van geven”, zegt Van Loon. “Je geeft ermee aan wat je belangrijk vindt en weet dat jouw nalatenschap daar echt aan kan bijdragen. Als je in gesprek gaat met een toekomstige erflater, is luisteren het belangrijkste. Het zijn vaak speciale ontmoetingen waarbij het regelmatig voorkomt dat je iemands complete levensverhaal hoort. Opvallend genoeg zijn deze gesprekken vrijwel nooit verdrietig. Je geeft nalaters de kans hun gedachtengoed zo te verwoorden dat ze volgende generaties ondersteunen op een manier die bij hen past.”

Hart sneller kloppen

Vaak bieden universiteiten de mogelijkheid een specifiek doel te steunen. Van Loon: “Waar gaat je hart sneller van kloppen? Is dat bijvoorbeeld medisch onderzoek?

Of wil je uit jouw naam iets doen aan kansengelijkheid of het stimuleren van ondernemerschap? Als dat duidelijk is, bespreken we hoe iemand zijn nalatenschap wil vastleggen. Wordt de universiteit één van de erfgenamen? Of wil je alles aan de wetenschap nalaten? Wil je dat het fonds ook een rol speelt in de afwikkeling van de erfenis? Die afspraken worden vervolgens vastgelegd bij de notaris.”

“Sommige nalaters laten de besteding van de erfenis over aan het universiteitsfonds. Daarmee vertrouwen zij erop dat de fondsen het beste kunnen beoordelen welke onderzoeken of talenten straks ondersteuning nodig hebben. Een bijzondere vorm van nalaten is een eigen fonds op naam. Dan gaan het vaak om grote erfenissen waarbij alleen het rendement op het nagelaten vermogen wordt uitgekeerd. Dat betekent dat er voor eeuwig mooie projecten uit je nalatenschap worden gefinancierd.”

Toekomstbestendig

“In alle gevallen is het fijn om het doel zo te formuleren dat het universiteitsfonds er later mee uit de voeten kan. Daarom is het verstandig om de doelstelling soms iets breder te formuleren dan je geneigd bent te doen. Zo worden je wensen toekomstbestendig, want je weet niet of dat wat je vandaag bedenkt op het moment van overlijden nog steeds actueel of urgent is.”

Vroeg vastleggen

Nalaten aan goede doelen wordt steeds vaker overwogen. Ook universiteitsfondsen merken dat. Van Loon: “Ik spreek steeds vaker mensen die zaken al vroeg willen vastleggen. Voor alumni is het vaak een manier om iets terug te doen voor de samenleving via hun alma mater. Maar ook mensen die hier niet hebben gestudeerd, kloppen bij ons aan, bijvoorbeeld omdat ze willen dat er goed en onafhankelijk onderzoek wordt gedaan naar klimaatverandering of een betere behandeling van ziekten. Universiteiten kunnen met die extra geldstroom meer baanbrekend wetenschappelijk onderzoek en talent ondersteunen. Zo komen ze sneller of tot meer nieuwe inzichten en oplossingen voor belangrijke maatschappelijke uitdagingen, van dichtbij tot wereldwijd.”

Wie doneert aan een universiteit, investeert zodoende in de toekomst. Universiteiten blijven mensen opleiden en onderzoek doen. Van Loon: “Universiteiten bestaan al eeuwen en zijn opgericht om nieuwe generaties op te leiden, zodat zij kennis en kunde kunnen vergaren waar de samenleving baat bij heeft. Daarmee is steun aan de universiteit een gift aan de toekomst. Ook wat dat betreft weet je zeker dat je nalatenschap – vroeg of laat – goed terecht komt.” ■